

goudstuk — het bliksemde met helschen gloed, 't spoog bloedvonken uit....
Toen stond ze langzaam op met gebogen hoofd, en heesch krijschte haar
stem: Geef hier dat geld, — ik zal je volgen, — maar geef hier, geef hier!

WOELWATERTJE.

DOOR

JOH. H. BEEN.

I.

Ik zag een jongen zitten,
Een jongen op de school,
Zijn ooren wijd van 't hoofd af,
Het donker oog vol jool,
Brutalen wipneus, koonen
Wel minder rood dan bruin,
Zijn blauwen kiel half open,
Het slappe kraagje schuin;
Ondeugend als de weerga,
Gestraft — een lastig heer,
Maar bij een vriend'lijk woordje
Soms wonder zacht en teer;
Een jongen om te stelen,

Vol leven en vol lust,
Vol kuren en vol streken,
Geen oogenblik in rust.

Ik zag dien jongen zitten,
O wonder, als een muis!
Den mond een weinig open,
Zijn ruwe handen thuis;
Zijn oog — het stal de woorden
Van meesters lippen af:
„Wel jongens, wil-je g'looven,
Michiel kreeg zware straf;
Maar toen zijn vader inzag,

Dat nooit, neen nooit, Michiel
 Een flinke kwant zou worden
 Bij dat verwenschte wiel,
 Dat in de zoute baren
 Zijn hart nu eenmaal lag,
 Toen zei hij op een morgen:
 Welaan, Michiel, het mag!

„O, jongens, de matrozen
 Ze hielden van den klant,
 Die als een kat kon klimmen
 En klaut'ren in het want.
 Die rakker, die kwajongen,
 Steeds dwalend langs het strand,
 Hij is de roem geworden,
 De trots van 't Vaderland.
 En waar een schip moog zwalken,
 En waar een golf zich krult,
 Daar is het groene water
 Nog van zijn naam vervuld!”

Wat zit hij stil te luist'ren,
 Woelwatertje, mijn vrind;
 Wat peinst dat jonge hoofdje,
 Wat droomt, wat droomt dat kind?
 Het duurt, nadat de meester
 (Zelf wat ontroerd!) reeds zwijgt,
 Het duurt een aardig poosjen

Eer hij den lust herkrijgt
 Om weer als straks te draaien,
 Die rusteloze guit!

Toen dacht ik: Nu, die jongen,
 Die gaat het zeegat uit!

II.

Ik zag een knaap in werkpak.
 Het leek een houten Klaas;
 Ik hoorde harde woorden
 Hem krijgen van zijn baas,
 Die werkte met zijn knechten
 Aan onze vestingbrug.

Ik zag van 't luie knechtje
 Niets anders dan den rug
 Hij liet den baas maar razen,
 En verfdde kalm en dood
 Maar boven alles — langzaam,
 Een ijs'ren leuning rood.

Hij moest eens even kijken
 Wie daar voorbij hem ging;
 Ik zag twee bruine kijkers...
 Daar voer een siddering
 Mij door de leden; was dat
 Die jongen niet, die guit,
 Hij, dien ik dacht als shipsboy
 Van de een of and're schuit?

Waar was de ziel in de oogen,
 Waar was mijn flinke knaap?
Die jongen?... Hoe... die suffer,
 Dat wezen, half in slaap?
Hij... eens mijn kleine zeeman,
 De Ruijter in een kiel,
 Den zang der zee in de ooren,
 Een zeeman in zijn ziel?...

Toen heb ik met ontroering
 En... wrokkend aangehoord,
 Hoe hier een laffe moeder
 Haar jongen had... vermoord!

Brielle, Juni 1891.